

BÉKEHÍRNÖK

XXII. (LXXII.) 20. SZÁM A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA 1978. MÁJUS 14.

Ökumenikus pünkösdi üzenet

Testvéreink a Krisztusban!
Hányszor kezdjük üzeneteinket ezekkel a szavakkal! Kétségtelenül a Szentlélek csodája az, hogy így merünk beszélni. Ennek egyetlen igazolása az a bizalom, amely minket Jézussal együtt arra bátorít, hogy így szólítsuk meg a Szent Istent: „Abba, Atyánk”.

Bizonyos, hogy egyre jobban megismerjük egymást. Egyre jobban ismerjük a keresztyének arcát, akik a világ minden részén élnek. Láthatjuk őket képeslapokban és filmekben, televízióban és plakátokon. A távolból néha halljuk hangjukat is. A személyes találkozás örömet nemritkán átéljük azokkal, akikkel a Szentlélek egyesít bennünket. Hálát adunk Istennek azért, hogy legalább részben láthatóvá tette számunkra azt a testvériséget, amelyet atyáink csak hitben éltek át. Pál apostollal együtt mi is hálát adunk Istennek, valahányszor megemlékezünk ezekről a testvéreinkről. (Fil 1:3).

A Jézus Krisztusba vetett hit által megvalósuló testvériség felnyitja előttünk az imádság szélesebb horizontját: az egész világot, amit Isten szeretete ölel át. Ez a szeretet köt össze minket minden emberrel, ez győzi le a nemi, faji, szociális különbségeket és mély sóvárgást ébreszt bennünk az élet, a szabadság és az igazság után, amit a Szentlélek ígér az emberiségnek és a teremtet világnak. Nincs olyan reménység, nincs olyan szenvedés, nincs üldöztetés, jogos emberi törekvés vagy alkotás, amit ne tehetnénk a magunkéva Isten előtti fohászkunkban. A Szentlélek által ismerjük fel, hogy a napi újság, a rádió vagy a televízió híradása imanaptárt ad kezünkbe, modern imarenddel.

A napi hírek gyakran bizonytalanságban hagynak minket: tudjuk-e valóban, hogy a távoli országokban élő testvéreinknek mi szolgál igazán javukra? Bizonytalanságunkon nem kell csodálkoznunk, hiszen az Igében olvassuk, hogy „amit kérünk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell” (Róm 8:26). De az Úr jól tudja, hogy mire van igazán szükségünk. A Lélek maga esedezik értünk. Ő tolmácsolja a mi kéréseinket úgy, hogy azok eljussanak az Atyához, „ahogyan kell”. Bizodalommal mondhatunk áment a Szentlélek könyörgetésére, aki elfogadja és egyezteteti imádságainkat testvéreink imádságaival és egyesíti azokat a világot és az embert szerető szuverén Úr szándékával.

Ha így imádkozunk, akkor szeretetünket a hálaadás, a szolidaritás és a reménység szavaiban fejezzük ki. Szavainkat rábizzuk a Szentlélekre, aki egyre közelebb visz minket ahhoz az időhöz, amikor pünkösdi ígérete rajtunk és az egész teremtet világon nyilvánvalóvá válik.

1978. pünkösdjén.
az Egyházak Világtanácsának
Elnöksége

„A Szentlélek, akit
az én nevemben küld az Atya,
az mindenre megtanít
majd titeket
és eszetekbe juttatja
mindazokat,
amiket mondtam nék tek
(Jn 14:26)

Közösséget terem

Talán nem túlzás azt állítani, hogy a Szentlélekkel kapcsolatban sokszor zavarban vagyunk. Az első problémánk mindjárt abban áll, hogy nem bír végképp a tudatunkba gyökerezni személyi volta, hanem állandóan így gondolkozunk és így beszélünk felőle: „a” Szentlélek. Az anyagi valóságok szintjére akarja őt szorítani bennünk a félelem. Ha ugyanis egyértelművé válnék előttünk az a tény, hogy ő Szellem, sőt: Szellem-Isten, akkor nem lehetne többé alkudozni vele, nem lehetne őt részleteiben kisajátítani, illetve megkísérelni kisajátítani. Nehezíti a róla szóló beszédet az is, hogy Léleknek mondja őt a nyelvi hagyomány, de Szellemnek érzi őt a hit. Mi természetesen ezt a két kifejezést is keverjük, és mindenki egyénileg értelmezheti, mikor milyen vonatkozásban használja vagy az egyik, vagy a másik megnevezést.

A Lélek kitöltésének napján — de már az azt megelőző napokban; hetekben is — a gyülekezet „együtt” volt. Ez az „együtt” — azt jelentette, hogy mindnyájan egy akarattal benne voltak a közösségben. A Lélek ebbe az egységes szellemi közegbe, a gyülekezetbe áradt. Az kétségtelen, hogy a Szentlélek alapította a gyülekezetet, de azt is illik tudni, hogy előzőleg emberileg is egységre kellett jutniuk a leendő gyülekezet tagjainak, hogy kiáradhasson rájuk a Lélek. Ha csak két személy, két szív között is harag, rivalizálási hajlam, gyűlölet maradt volna, minden egész másként történik. Vagy kimaradnak az ilyenek a nagy kollektív élményből, vagy pedig be sem következhet miattuk az ígért valóra válása.

A Szentlélek tehát közösségteremtő, egységesítő munkát végez, gyülekezetet alkot, legyőzi az ént. Vélte jelenlétének nem éppen a legmeggyőzőbb bizonyítéka az a tapasztalatunk, hogy akik a nevére hivatkoznak, azok gyakran épp a gyülekezetből való „kiemelkedésük”-kel próbálják bizonygatni méltóbb, gazdagabb és megszenteltebb voltakant, mintha csakugyan „bírnák” a Szentleket. Az ember soha nem mondhatja, hogy a Szentlélek a birtokába jutott. Csak ő, a Lélek vehet birtokába engem, csak ő áradhat reám, csak ő töltheti be az életemet.

A Szentlélek mozgását, elindít, új meg új szívek meghódítására készíti — az evangélium hatalma által. Tehát kimozdít, tettekre ösztönöz. Napjaink egyik nagy kísértését látom abban, hogy sokan öncélúvá lettek kegyességükben. Itt van például a nyelveken szólás. Persze sokkal kényelmesebb ülni vagy térdelve „beszélni” — bár ez inkább csak szólás, nem pedig beszélés —, mint elmenni és fáradozni, megkeresni a bűnöst, letörölni a könnyet, bekötni a sebet, adni annak, aki hiányt szenved. És nem elég, hogy ők csak ülnek és beszélnek, hanem még dölyfösen ítélkeznek is azok fölött, akik nem ilyenek. A Szentlélek nem azért árad, hogy öncélúvá deformálja az életünket. Ő közösségteremtő és közösségfenn tartó hatalom; nem kiemel, hanem fölemel; nem személyi kultuszt inspirál, hanem a közösséget állítja az őt megillető helyre.

Az Ige szerint Isten kiönti Lelkét az emberbe. Olyan tehát az életünk, mint egy edény. A virágot vízzel telt vázába helyezzük, hogy otthonunkat is betöltsse illatával, szépségével.

Négy fal között

Apostolok cselekedetei 1:12-14

Igénk a pünkösdt megelőző várakozási eseményekről tájékoztat. A mennybemenetel pillanatában elhangzott jézusi kötelezés és ígéret arra serkentette a sebztelleklő tanítványokat, hogy a közéleti szereplésektől visszavonulva, a „felházban” — négy fal között — várják be a Szentlélek kitöltésének csodáját. Ez a visszavonulás nem csupán rejtőzés volt a fenyegetőzők elől, hanem őszinte önmaguk felé fordulás és elcsöndesedés. Ha akkor már lett volna tv-kamera, izgalmas pillanatokat rögzíthettek volna filmek az utókor számára, a korábban megzavart kapcsolatok rendeződéséről, buzgó imaórákról és kegyes elmélkedésekről. Az Újtestamentum azonban pontosan megörökítette a fontos tanúságot. Ami ott Jeruzsálemben történt, kétségbe nem vonható, de le sem becsülhető.

A mindennapi és megunthatatlan ténykedésük az volt, hogy: „... foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben...” Az imádság, az saját szavainkkal és a Lélek indításából hangzik el, négy szemközti beszélgetés Istennel. Imádkozni csak akkor tud valaki helyesen, ha rendezett viszonya van felebarátaival. Legalábbis megvan a vágy a jó viszonyra. A tanítványoknak is így kellett rendezni, a megromlott kapcsolatot mind Jézussal, mind egymással. Ez pedig csak könyörgő imádsággal lehetséges.

Sokan nem tudnak hálások lenni a lehetőségeikért. Nem gondolnak arra, hogy volt idő, amikor az első keresztyének katakombákba, erdőkbe, hegyek közé, tá-

voli pusztákba, folyópartok mentén gyülekeztek, hogy zavartalanul áradhasson ki rájuk a Lélek áldása. Hálára kötelez, hogy imaházainkban imádkozhatunk, kérhetjük az Atyát „felházainkban”, hogy áldjon meg bennünket. Rendeződhetnek az elrontott kapcsolatok. Nincs olyan imaház, ahol ne okozhatna a Sátán bajt, de olyan sem, ahol a Lélek indítatásából ki ne mondták volna a békülni vágyó lelkek: „Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek” — vagy: „Testvér, bocsáss meg, sajnálom, hogy megbántottalak!”

Hogy mire is jó a „felház”, sokan nem mérik föl. Pünkösdi előtt nagyon is fontos volt. És itt, neked, most? A pünkösdi ünnepét megelőző igetanulmányok is segítenek akarnak, hogy ismerjük el a „felház” jelentőségét. A tanítványi közösség itt élhet az imádkozás, könyörgés áldott lehetőségével.

Ami méltatlan a „felház” lakóihoz, azt csak a Szentlélek szüntetheti meg. A tűz megemésztja az ásványokban rejlő idegen anyagokat, megtisztítja az aranyat. Így írta a Szentlélek a bűnt, és kegyelmez a bűnbánónak.

Nagyon várkezeknek, akik Pünkösdi előtt és után is csak azt ismételtetik: „Tudok én otthon is imádkozni”. Az otthoni imádkozásnak is van ideje. Ne mulasztuk el az együttes imaalkalmakat! Senki ne kerülje el azt, akivel együtt kellene imádkoznia! Pünkösdi áldásainak megnyerése előtt senki ne sántikáljon kétfelé! A tanítványok között a helyünk, ahol egység, békeesség van, csak oda küld életet és áldást az Úr!
Rácz István

Bármennyire gyönyörű is ez a virág, a víz megbűdösödik alatta, ha nem cseréljük. Nem akarnék visszaélni a hasonlat adta magyarázási lehetőséggel, de az biztos, hogy a Léleknek szüntelen áradnia kell az életünkbe, az életünkben pedig szavakon és tetteken keresztül mások életé felé, különben megbűzödik a kegyességünk. Egy-egy újabb pünkösdi semmiképpen sem egy-egy újabb misztikus erőlködés, hogy új tüzet csíholjunk a lelkünkben, hanem annak az igényünknek a kifejezése, miszerint ismét szükségünk van a Szentlélek kiáradására. Életünk edényét odatartjuk, hogy Isten teletöltsse Lelkével.

Egyházi ünnepeink sorrendisége az isteni kegyelem dialektikáját tükrözi. Karácsony mindenkinek az ünnepe. Húsvétkor a vallásos emberek ünnepelnek. Pünkösdi pedig a hívők ünnepe. A karácsony egy érzelmi fürdő. A húsvét a bűnbánat és az öröm ünnepe. A pünkösdi viszont a keresztyén dinamizmus ünnepe, a cselekvésé. És ez a tény a „nyugalomnap” fogalmának az ártértekelését is kell hogy maga után vonja. Kevés az, hogy átéltem Isten szeretetét és én is mindenkit szeretek, úgy általánosságban. Kevés az is, hogy átéltem a kegyelmet, „megtörtént a nagy változás” bennem. Isten a pünkösddel lép ki e világba, azok által, akikre kiáradt Szentleke. Bennük meghosszabbodik Isten keze a szenvedők felé. Isten szájává lesznek, hogy „legyen” szava életet teremtsen általuk a sivatagban.

Készülök pünkösdi ünnepére. Bőjtöl és imádsággal bűnbánatot tartok. Kérem Megváltómat, tisztítson meg teljesen. Életem megszentelt edényét kívánom fölemelni Isten elé, hogy töltsse tele Szentlekkével. És nem akarok önmagamnak élni, hanem neki egyedül, neki és szent ügyének, melynek — méltatlanul — én is munkása lehetek.

Gerzsenyi Sándor

Újjászületés Lelke által

Az újjászületés közismert keresztyén fogalom azóta, amióta Jézus Nikodémust erre tanította (Jn 3:3). Népszerű fogalom ez most ismét Amerika népe körében. Charles Colson egy könyvet írt „Szüless újja!” címmel, majd Billy Graham is, „Hogyan születhetünk újja?” címmel.

Újabbban a római egyház is alkalmazza ezt a fogalmat, csatlakozva ezzel más evangélikációs csoportokhoz, amelyek az újjászületésről beszélnek. Joseph L. Bernardin érsek, az Amerikai Püspöki Konferencia elnöke fújta meg minap a trombitát. A római egyháznak el kell menni az egyház nélküli emberekhez, meg kell őket evangélizálni, mert ezeknek a száma mintegy 80 millió. (Az USA-ban. — A szerkesztő megjegyzése.) „Mi nem láttuk előre az evangélizálás fontosságát, csak egy közbeeső lépcsőnek tekintettük, amely által sok katolikus eljut a megtérésig. De most azt kell nekünk is tennünk, amit szent Pál tett. Ne magunkat prédikáljuk — mondta az érsek — hanem a megfeszített Krisztust! Az örömhírt, magát Jézus Krisztust kell elhirdetni, mert csak egyedül ő képes mély megtérést, egyéni és közösségi megtérést előidézni” — tette hozzá.

Azt hisszük, hogy az, amit ez a katolikus érsek mondott, nagyon ismerős nekünk, baptistáknak is. Talán ennek megvalósulása nyitja majd meg azt a közös ajtót, amelyen át belépve együtt tudunk dolgozni. Nem dögünk alapján, hanem Jézust, mint Urat hirdetve. (The Baptist World)

Az idősebb Martin Luther King

THE ATLANTA CONSTITUTION

For 109 Years the South's Standard Newspaper

James M. Cox, Chairman 1950-1957—James M. Cox Jr., Chairman 1957-1974

JACK TARVER
Publisher
TOM WOOD
President

HAL GULIVER
Editor
JIM MINTER
Managing Editor

1977. október 3. — New York városa díszvacsorával tisztelte meg tegnap este id. Martin Luther King lelkész, valóban sokkal helyesebb lenne azt mondani, hogy King lelkész tisztelte meg jelenlétével New Yorkot.

„Daddy” King, 77 évével az emberi jogok mozgalom patriarkája, mondta egy nemrég adott nyilatkozatában: „Úgy vélem, fontos üzenetem van a világ számára.” — Valóban így van. Egész élete üzenet volt a világhoz, üzenet, amely bevésődött a világ lelkiismeretébe, King lelkész híres fiával, a néhai ifjabb Martin Luther Kinggel.

A King tiszteletére adott New York-i vacsora célja bizonyos pénzügyi alap megeremtése volt. Atlanta székhellyel egy — a társadalmi változásokért küzdő — Martin Luther King Központot kívánnak felállítani. A vacsoráról még annyit, hogy Mondale alelnök és több más országos vezető is jelen volt. A vacsora bevétele a King Központ pénzügyi alapjába folyik, hogy tovább vigyék a meggyilkolt ifjabb King emberi jogokért vívott harcát.

1976. januárjában, az elnök beiktatásakor, id. King azt kérte, hogy „Isten segítse az elnököt, hogy mindig emlékezzen a legkisebbek jogaira.” Id. Martin Luther King lelkész az életét arra szentelte, hogy emlékeztessen „a legkisebbek jogaira”, és sokat tett azok életének megjavításáért. Mindent összevetve, az amerikai atyák közt ő a legnagyobb polgárjogi vezető.

„Daddy” Kinget sokan tisztelik, és ő az az ember, akinek tekintélye maradandó lesz.

*

New York, 1977. október 13. — Walter Mondale alelnök szerda este az id. Martin Luther King lelkész tiszteletére összegyűlt hallgatók előtt kijelentette, hogy 50 nagyobb társulat megszegi a kollektív szerződést, mivel nem tartja meg a munkabér-szerződést, és az előléptetés fokozatait.

Mondale vállalta, hogy a Carter által vezetett kormány „nem fog visszateretni a 200 év előtti diszkriminációra” és támogatni fogja a Legfelső Bíróság büntető rendelkezéseinek végrehajtását azokkal szemben, akik vétenek a munkás-főlvétel, a bérezés és az előléptetés terén...

Tisztelettel emlékezett meg még az idős Kingről: Coretta Scott King aszszony, Hugh Carey, New York kormányzója, Abraham Beame, New York polgármestere, Benjamin Mays, Atlanta Tanügyi Bizottságának elnöke és a Morehouse College volt elnöke; Jesse Hill, az Atlanta Life Insurance Co. elnöke, végül John Lewis nevelésügyi igazgató.

Mondale, a meggyilkolt Martin Luther Kinget idézve ezt mondta: „Alkalomadtán jöhet az életben olyan pillanat, amelyet szavakkal nem tudunk teljesen megmagyarázni. Ezek jelentőségét csak a szív érzületével lehet kifejezni.

Az alelnök idézte még Drew Dayst, a NAACP-nek, a Legális Ellenállás Alapjának volt elnökét, aki most a Polgári Jogok főmegbízottja; azután Eleanor Holmest, a King Központ bizottsági tagját, és az Egyenlő Munkások Bizottság új elnökknőjét, majd Dave Tatelt, az ügyvédek polgári jogokkal foglalkozó bizottságának volt elnökét, aki most a Polgári Jogok Irodájának vezetője.

Mondale még a következőket mondta: „Ezen a délelőtti írtá alá az elnök azt az új törvényt, amely biztosítja, hogy három év alatt majdnem 15 milliárd dollárt fognak adni a házak és a társadalmi javak fejlesztésére azokban a városokban, ahol erre szükség van, mint például New Yorkban, Chicagóban és Detroitban.”

A díszvacsora a „Győzni fogunk...” („We shall overcome...”) kezdetű, polgári jogok mozgalmi himnusszal ért véget, amelyet hat nemzet nyelvén énekeltek el.

Az 1968-ban meggyilkolt dr. King fényképe — fényesen kivilágítva —, az központi asztal fölött függött.

Paul Winfield színművész a program keretében felolvasta King 1963-ban tartott vezetés beszédét: „Van egy álomom...” (Jim Merriner)

Légy éber!

Jelenések 3.

A Jelenések könyvében található hét levélből az utolsó három alapján szeretnék írni bizonyos nélkülözhetetlen keresztényen „tulajdonságokról”. Hideg, meleg és langyos gyülekezetekről esik szó a 3. részben. Azt hiszem, ma is besorolhatók gyülekezeteink e három kategóriába. A besorolást mi magunk is el tudjuk végezni (időnként talán meg is tesszük), de nyilvánvaló, hogy nem az a fontos, hogy hogyan vélekedik egyik gyülekezet a másikról, egyik lelkipásztor a másikról (hiszen ilyen vonatkozásban is elképzelhető a „besorolás”), hanem az, hogy mit mond a gyülekezet Ura, Jézus Krisztus. Ő tökéletesen ismer és ítél, egyértelműen rámutat a hibákra, bűnökre, de a kimenekedés útjára is — minden esetben. Mit mond rólunk (hogy egészen konkrétak legyünk: magyar baptista gyülekezetekről) Krisztus.

Először is azt, hogy ismeri cselekedeteinket. Olykor — tudat alatt talán — úgy véljük, hogy amit mások nem tudnak rólunk, azt Ő sem tudja. Nem arról van szó, hogy ismer bennünket, hanem arról, hogy a cselekedeteinket, a tetteinket, az életvitelünket ismeri. Tudja, hogy mire mi indít bennünket, az indítékokat is ismeri.

Próbáljuk meg alázattal, főhajtással átvenni most tőle az ítéletet és a dicséretet, s induljunk el az általa kijelölt úton a jobbulás, a megváltozás, a hozzá hasonulás érdekében. A mellettünk álló, mindig hívható Szentlélek legyen a Segítőnk abban, hogy ne másoknak osszunk szét azt, amit Jézus Krisztus nekünk szán! Segítsen abban, hogy szívünk termékeny talajnak bizonyuljon, s hogy a minden igaz hívő által óhajtott jobbulás (elcsepelt, de találó szóval: a megújulás) ne maradjon amolyan elérhetetlennek látszó „örök” cél, hanem beinduló és egyre kiszélesedő folyamammá duzzadjon, s éreztesse termékenyítő hatását minden területen.

Úgy látszik, hogy élsz, pedig halott vagy! Azt mondják rólad hogy élsz. A baptisták? Hát igen, ott van élet! Ének-kar, zenekar, bibliakörök, fiatalok, különféle műsorok, szolgálatok. Így látszik! És hogy van? Az élet legnyilvánvalóbb jele a növekedés és a fejlődés. Gondoljunk a saját gyülekezetünkre! Milyen növekedés tapasztalható mondjuk az elmúlt 20 esztendőben, vagy az elmúlt 5 évben? A mennyiségi mutatókra gondolok. Hányan merítkeztek be, hányan maradtak el, voltak-e újrafőlvételek, vagy kizárások, a gyermek és ifjúsági bibliakör létszáma hogyan alakult, hány gyermek született, hányan haltak meg — röviden: hogyan alakult a taglétszám, az istentiszteletek látogatottsága? Nincs módomban gyülekezetenként áttekinteni a helyzetet, de az országos statisztikai adatok jó 20 éve stagnálást mutatnak. Az a fa, amelyik nem növekszik, — vagy beteg, vagy nagyon megöregedett és halni készül.

A fejlődés terén bizonyára vannak öröndetes eredmények. De mit ér az olyan fejlődés, ami végül is nem látszik meg a mennyiségi mutatókon? Hiábavaló a legmagasabb szintű technikai felszereltség is egy gyárban, ha a termelés nem növekszik. A teológiai, egyházzervezeti fejlődés annyiban eredmé-

nyes és értékes, amennyiben a misszió terén hasznosítható.

Persze elvileg elképzelhető, hogy egy közösség nem növekszik, viszont beérik, minőségileg javul. Úgy vélem azonban, hogy a gyülekezeti életben sokszor ma is fölvetődnek olyan kicsinyes, „gyermekbetegség-szerű” problémák, amelyek nem vallanak túl nagy minőségi változásra. A szeretetlenségtől kezdve az irigységen át a gyűlölködésig, sok-sok hiányosság, bűn található ma is gyülekezeteinkben.

Hadd idézzek néhány sort a legutóbbi országos közgyűlés elnöki jelentéséből: „Jelentésem befejezésénél öröndetes tényként említem meg a megújulási folyamatot. Szándékosan nevezem folyamatnak, mert hiszen nem velünk kezdődött a megújulás, és hitünk szerint nem is velünk fog befejeződni. A megújulást a gyülekezet Ura, Jézus Krisztus igényli és sürgeti az egyházban, a Szentlélek pedig munkálja ezt a folyamatot. A mi időnkben is halljuk a „szél” zúgását és látjuk munkáját a gyülekezeteinkben végbemenő megújulásban. Nagy szükség van rá több okból is... A megújulást örömmel tapasztaljuk gyülekezeteinkben és imádságos szívvel támogatjuk mindenhol, ahol igei alapon és a józan tanítás eszközével munkálják testvéreink... A Szentlélek által munkált megújulást egyházunk minden tagjának a saját életében történő megújulással kell támogatnia.” (Laczkovszki János, egyházelnök)

Ha úgy érezzük, hogy a mi gyülekezetünk még kivétel, nálunk még nem lehet megújulásról beszélni, tegyünk nagy hangsúlyt az iménti idézet utolsó mondatára: a közösség megújulását a saját életünkben történő megújulással kell támogatnunk. Lelkipásztoroknak, presbitereknek, diakónusoknak, férfiaknak, nőknek, időseknek, fiataloknak. Mit tesz-e én ennek érdekében?

A megújulásnak konkrétan kell jelentkeznie az egyének és a gyülekezet életében egyaránt. Nem feltétlenül egyformán. Helyenként és esetenként más-más hiányosságra hívja föl a figyelmünket a Szentlélek. Egyik helyen (vagy esetben) a hittel, a bizalommal, a reménnyel kapcsolatban, másutt a szeretet, a szolgálat, az áldozatkészség, a biztonságtétel vonatkozásában mutatkoznak hiányosságok. Neked miben kell megújulnod? A megújulás a hiányosságok föltáráásával kezdődik!

A szárdiszi gyülekezetnek ezt mondja az Úr: Ébredj föl! Vajon nem ugyanezt mondja ma nekünk is?! Erősítsd meg a többieket, akik szintén haldokolnak! Kell ennél világosabb útmutatás? Térj meg! Szárdiszban ez a megújulás.

Ha elérkezik hozzánk Krisztus szava, nem maradhat következmény nélkül. Vagy megfogadjuk és változunk, vagy: „Ha nem ébredsz föl, eljövök, mint tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök el hozzád.”

Ünnepi ruhát akarok neked adni (ezt jelenti itt a fehér). Azt akarom, hogy győzz, s hogy ne kelljen kitörölnöm a nevedet az élet könyvéből. Ha van füled, meghallod, mit mond a Lélek neked és a gyülekezetnek.

Ifj. Almási Mihály

Közösségi élet

Hitmélyítő nap Nagyvarsányban

Nagyvarsányban április 9-én hitmélyítő napra gyülekezett össze a körzet testvérisége. Isten igéjét Mészáros Kálmán alelnök testvér, a rákoscsabai gyülekezet lelkipásztora hirdette. Az ünnepélyt megelőző nap délutánján Mészáros testvér Kovács Dániel helyi lelkipásztor testvérral látogatást tett a körzet vásárosnaményi és ilki állomásain, ahol megtekintették épülő új imaházainkat, este pedig a nagyvarsányi gyülekezet előtt hirdette az igét vendégtestvérünk.

Vasárnap délelőtt már az imaórára megtelt a tágas imaház. Egri Béla teológus testvér igei buzdítására állott Ura elé imádságos szívvel a gyülekezet és könyörgött a népek békességéért. A délelőtti igehirdetés textusa 2Móz 17:1—7-ig terjedő igeszakasz volt. „Köztünk van-e az Isten?” — hangzott a kérdés az igehirdetésben.

Délután a körzet előjáróságával beszélgetett Mészáros testvér, az imaház közeljövőre tervezett külső-belső tatarozásáról.

Délutáni istentiszteletünkön „Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek...” — témáról szólt hozzánk az Ige.

Isten áldása legyen a hirdetett igén és minden igehallgatón!

Hírek Székesfehérvárról

ISTEN IRÁNTI HALÁVAL emlékezik a székesfehérvári gyülekezet a február 27—28-án tartott hitmélyítő napokra. Nagy reménységgel várta és fogadta a gyülekezet ez alkalmakat, és úgy éreztük, Isten meghallgatta imádságainkat, bőségesen megáldott minket. A nevezett két napon az egyházkerület lelkipásztorai csöndesnapot tartottak Fehérváron. Esténként a gyülekezet összejött, hogy meghallgassa a jelenlevő lelkipásztorok bizsónyságtételeit és igei buzdítását. Első este Almási Károly bogyzslói és Bihari Gergely lelkipásztor testvérek buzdították a kirtartó, hűséges életre a gyülekezetet. Második este Kovács Géza budafoki lelkipásztor testvér evangéizáló igehirdetése után rövid bizsónyságtételekkel öröndezetették az igére vágyókat Fortin László, Jóföldi Gábor és Pócsik Béla lelkipásztorok.

MINDEN ALKALOM, amit az Úr házában töltünk — ünnep. Most mégis úgy éreztük, hogy istentiszteleti alkalmaink még ünnepélyesebbekké váltak, mert a székesfehérvári gyülekezetben az észak-dunántúli kerület presbiterai, diakónusai, szolgálattevői jöttek el a március 11—12-ére meghirdetett diakónusnapokra. A diakónusnapok témája: Jeremiás könyvének tanulmányozása. A könyv megismerésében sok segítséget nyújtottak Pócsik Béla, Patai József és Hányik János lelkipásztor testvérek és a kigálátra felkért diakónusok. A Diakónus Bizottság küldötteként Mészáros Sándor, a Budapest József utcai gyülekezet presbitere volt a vendégünk.

Ünnepélyes alkalmak Szegeden

ISTEN DICSÉRETÉNEK legértékesebb megnyilatkozása a Szentírás szerint a nevérol vallást tevő ajkak gyümölcse (Zsid 13:15). E jó gyümölcsek, és az ezt cselekedettel megkoronázó bemeztésnek lehetett örömteli tanúja a szegedi körzet testvérisége január 8-án. Ekkor két szegedi leányt és egy hajlott korú deszki asszonyt merített be Révész Árpád körzeti lelkipásztor, a szegedi kápolna medencéjében. Az igehirdetés szolgálatát Kiss Emil (akkor még) békéscsabai lelkipásztor végezte Mt 3:13—17 alapján.

TÍZ ÉVE szenvedett mártírhálált Martin Luther King testvérünk. A róla elnevezett szegedi kápolnában az évforduló előestéjén, április 3-án, Isten iránti hálával vette használatba az új elektronikus Böhm-orgonáját az öröndező gyülekezet. A zsűfólásig megtelt kápolnában Révész Árpád lelkipásztor avatóimája után Beharka Pál orgonaművész testvér adott mesteri módon izelítőt a hangszerben rejlő szinte kimeríthetetlen lehetőségekről. A jól felkészült énekkar Varga István, dr. Szenohradszky János és Varga Géza vezényletével lélekemelően énekelte. Örömmel hallgattuk Frittmann Zsombor kiérlelt hegedűjátékát is.

Az ünnepi igehirdetést a 150. zsoltár alapján Györi Kornél pestimrei lelkipásztor mondta el. „A dicséret fontosságáról tanúskodik ez a zsoltár tizenháromszor visszatérő dicséret szavával. Erre ösztökél minket Megváltónk példája is, aki a szenvedés éjszakáján dicséreteket énekelve ment az Olajfák hegyére... Dicséretre készlet megajándékozottságunk is... Mily csodálatosan vezette e gyülekezetet az ÚR! A háború alatt szinte megsemmisült gyülekezet ma meleg lelki otthonként a Körösvidék jelentős örhegye. Az eleven és növekvő gyülekezetnek ajándéku adta az Úr 1972-ben e szép kápolnát, most pedig az új orgonát.

Végül Papp József egyházkerületi elnök igével köszöntötte az ünnepi gyülekezetet.

Virágzik a tulipánfa a szegedi Széchenyi téren